

Vinnuvangin: Oliver Joensen

– At eg seinni fekk alsk til sjálvt blaðið, sum prentsmiðjan gav út, hevði helst nakað við tað at gera, at mær dámdi so væl at fáa Norðlýsið sendandi niður, tá eg var á skúla í Kjøpinhavn í 6o-unum. Vit kundu keypa bæði Sosialin og Dimmalætting á Høvuðbanagarðinum, men Norðlýsið fingi vit ikki har. Tó var tað Norðlýsið, ið segði mær nógv mest tá og var meira viðkomandi, tí tað bar okkum tíðindi úr Klaksvík og Norðoyggjum, sum ikki funnst í hinum bløðunum.

Eftir lokna handilsútbúgving kom Oliver heimaftur til Klaksvíkar fyrst í 7o-unum. Men tað var framvegis ikki við nøkrum blaðarbeiði í kvittanum, men heldur fyri at fáa brúkt sín lærdóm í gerandisdegnum. Hetta skuldi tó skjótt bliva øðrvísi.

– Um hetta mundið bleiv Eli Nolsøe landsstýrismaður, og tí lógu hansara uppgávur leysar. Ein av teimum hevði verið bókhaldið hjá Klaksvíkar Prentsmiðju, og tí kom Kjartan Lützen, sum var høvuðsbókhaldari hjá Kjølbri, og spurdi meg, um eg ikki kundi koma at taka eina hond í við bókhaldinum á prentsmiðjunum, og soleiðis kom eg inn í umhvørvið, ið tá var rundan um eisini Norðlýsið, sigur Oliver, ið framvegis ikki hevði nakran varhuga av, at hann skuldi fáast við annað enn bókhald.

BÍÐIN SUM SETARI

Hetta hendi alt um tað mundið, tá prentingin broyttist munandi, tí frá at hava verið blýggi, kom nú ein nýggjur teknikkur, ið nevndist offset, og har var Klaksvíkar Prentsmiðja beinanvegin við í fremstu røð við nútímansgjørdari útgerð, sum samstundis merkti, at sjálvt prentarayrkið eisini broyttist munandi.

– Prentsmiðjan hevði eina blýggjseti-

„*Skal Norðlýsið yvirlivað sum blað, so ræður um at vera til staðar í lokalumhvørvinum, tí vit hava øll hesi árini sæð, at klaksvíkingar og norðoyingar eru øgiliga góðir við blaðið*“

maskinu, sum varð dúgliga brúkt, men nú offset-prentingin kom, broyttust allar mannagongdir grundleggjandi. Nú skuldi allur tekstur setast við einum knappaborði, sum var akkurat sum ein skrivimaskina, men av tí at prentararnir bara dugdu at brúka ein fingur, gekk tað alt í verðini ov seint. Prentararnir dugdu ikki blindskrift, men tað dugdi eg, og tá so tann fyrsti fotosetarin kom á Klaksvíkar Prentsmiðju, spurdi Jógván Gardar meg, um eg ikki kundi arbeiða sum setari, og tað játtaði eg.

Hetta bleiv so vegurin hjá Oliver Joensen inn í prentarayrki og prentsmiðjuheimin, sum síðani hevur verið hansara yrki og lívsstarv – tó at tað seinnu mongu árini hevur verið blaðútgávan, ið hevur fyllt mest.

– Klaksvíkar Prentsmiðja prentaði alt hjá Kjølbri og annað við, so har var nógv arbeiði av at prenta fakturar, brævpappír, kontrabøkur og sovorðið, umframt at Norðlýsið var partur av arbeiðinum, tí prentsmiðjan átti og gav blaðið út. Nú eg kom at arbeiða sum setari, bleiv eg eisini atknýttur limur í Prentarafelagnum, sum royndi at verja fak-

mørkini sum longst, men gav teimum, ið dugdu blindskrift, loyvi til at starvast sum setarar, sigur hann.

– Nú var eg longu í umhvørvinum, og tá Óli Dahl, sum hevði sitið sum blaðstjóri á Norðlýsinum í ellivu ár, vildi sleppa úr starvinum, heitti hann á Eigil Hentze og meg, um vit ikki kundi yvirtaka tað. Eigil og eg vóru komnir at kennast frá skúlanum, har eg eisini arbeiddi sum vikarur í maskinskriving og bókhaldi, og vit tóku uppgávuna upp á okkum, so vit byrjaðu at skriva Norðlýsið í 1974.

STRÆVIN TÍÐ

Oliver Joensen hevði nógv at vera um hetta mundið, tí hann arbeiddi á Dávavirkinum fullan dag, hevði nakrar tímar á Klaksvíkar Prentsmiðju, starvaðist sum vikarur í skúlanum og arbeiddi hartil eisini í handilsskúlanum, sum var partur av kvøldskúlanum, har hann undirvísti í maskinskriving.

– Eigil og eg skrivaðu blaðið í eitt ár, við honum sum blaðstjóra, men góvust so, og tí vóru tað HF-næmingar, sum skrivaðu blaðið í 1975. Í 1976 byrjaðu vit so aftur við blaðnum,

ið framvegis var ogn hjá Klaksvíkar Prentsmiðju, men ikki gekk long tíð, so kom Ewald Kjølbri til mín og spurdi, um eg ikki hevði áhuga fyri at keypa blaðið, sigur Oliver.

– Støðan var nú tann, at Jógván Gardar hevði keypt prentsmiðjuna, men hevði ikki hug til eisini at hava blaðið, so tí var Ewald áhugaður í at finna onkran annan, ið kundi taka sær av tí. Soleiðis bar tað altso til, at eg var við til at stovna eitt partafelag við 20 eigarum í Klaksvík, ið keypti navnið Norðlýsið fyri 25.000 krónur. Og fyri at gera eina langa søgu stutta, havi eg við tíðini keypt hinar út, so eg stóð sum einsamallur eigari av blaðnum.

Ta fyrstu tíðina varð blaðið prentað í arkpressu hjá Klaksvíkar Prentsmiðju, sum merkti, at bløðini komu heim til Elsu og Oliver, har tey so blivu falsað – og tað var bæði í stovuni, køkinum og allastaðni, umframt at bæði børn, familja og grannar vóru við til at gera tað arbeiðið.

– Hetta var ikki serliga arbeiðsligt, men bar til allíkað, hóast tað var nokk so kostnaðarmikið at gera tað upp á henda mátan. Tað endaði so við, at eg fekk mær prentsmiðju sjálvur í 1977, tá vit bygdu uppí, og so keypti eg mær eisini eina setimaskinu fyri 110.000 krónur, ið vóru nógvir pengar tá, umframt at iløgur vóru gjørdar í reprojakamera, myrkakamar og annað. Tað figgarliga var so sum so, og eg mátti halda fram við at arbeiða alla aðrastaðni eisini, fyri at fáa endarnar at rækka saman, so tá eg hyggi aftur á hesi árini, so var tað ein øgiliga strævin tíð, sigur Oliver, sum ikki fyrr enn í 1985 fór at arbeiða á blaðnum burturav.

framhald...